

Supplerende svar (27/3 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

»I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en artikel i Berlingske Tidende den 28. februar 2000, hvor det anføres, at en del sager opgives for hurtigt af politiets jurister, fordi de hellere vil rejse tiltale for 10 erkendte forbrydelser, selv om der er mistanke om, at den pågældende person har begået flere forbrydelser.

I den anledning kan det oplyses, at Justitsministeriet i en undersøgelse af politiets opklaringsprocent og af forholdet mellem anmeldt og afgjort kriminalitet har gennemført en forløbsundersøgelse af de straffelovsovertrædelser, der i 1994 blev anmeldt til politiet.

Det fremgår af undersøgelsen, at der med hensyn til 256 sigtelser blev truffet afgørelse om påtaleopgivelse i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 3. Efter denne bestemmelse kan påtale i en sag helt eller delvis opgives, hvis sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, som i givet fald kan forventes idømt.

Jeg har fra Justitsministeriet modtaget materiale fra undersøgelsen, der viser, at 2 af disse 256 afgørelser vedrører sædelighedsforbrydelser, 13 afgørelser vedrører voldsforbrydelser, 217 afgørelser vedrører ejendomsforbrydelser, mens 24 afgørelser vedrører andet.

Det fremgår endvidere af undersøgelsen, at der med hensyn til 5 sigtelser blev truffet bestemmelse om slutning i retten. Jeg kan ikke ud fra det foreliggende materiale oplyse, om disse afgørelser er begrundet i ressourcemæssige hensyn.

Undersøgelsen viser også, at der med hensyn til 15.105 sigtelser blev truffet bestemmelse om påtaleopgivelse efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2 (hvor videre forfølgning ikke kan ventes at føre til, at sigtede findes skyldig). Det kan ikke udelukkes, at nogle af disse afgørelser har været begrundet i både den bevismæssige stilling og i ressourcemæssige betragtninger.

Det er således efter min opfattelse ikke muligt præcist at oplyse, i hvor mange tilfælde påtale for en sigtelse er opgivet af ressourcemæssige grunde.

Jeg har i en udtalelse af 2. marts 2000 til brug for Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 1548 givet eksempler på, i hvilke tilfælde der i praksis oftest sker en begrænsning af tiltalen af ressourcemæssige grunde.

I denne udtalelse oplyste jeg bl.a. følgende:

»En sådan beskæring af tiltalen i straffesager anvendes oftest for at undgå for lange sagsbehandlingstider i tilfælde, hvor straffen ikke kan forventes at blive væsentligt længere som følge af de forhold, som påtaleopgivelsen omfatter.

Som et praktisk forekommende eksempel kan nævnes, at påtale opgives f.eks. for et mindre antal tyverier, der er uden særlig betydning for straffastsættelsen, hvis sigtede i øvrigt på grundlag af sin erkendelse under en tilståelses-sag kan straffes for et større antal lignende forhold. Som også anført i Politiforbundets pressemeddelelse har en sådan afgørelse ofte sammenhæng med, at det ellers vil være nødvendigt at behandle sagen under en mere kompliceret proces som domsmandssag, uden at det får betydning for straffens længde.

Også f.eks. i større sager om økonomisk kriminalitet kan det være nødvendigt at træffe afgørelse om en begrænsning af tiltalen for at undgå en alt for langvarig og ressourcerekrævende domsforhandling.

I større sager – f.eks. om omfattende økonomisk kriminalitet og narkotikakriminalitet – kan det også forekomme, at efterforskningen af ressourcemæssige grunde koncentrerer sig om de alvorligere forhold, og at en omfattende og mandskrævende efterforskning af mindre betydningsfulde forhold undlades, fordi disse forhold ikke skønnes at ville medføre en væsentligt højere straf.«

Det fremgår endvidere af min udtalelse af 2. marts 2000, at jeg finder det både nødvendigt og rigtigt, at der sker en prioritering af ressourcerne ved efterforskningen og afgørelsen om tiltalespørgsmålet i straffesager, og det er min opfattelse, at politiet og anklagemyndigheden anvender mulighederne herfor på en måde, der ikke giver noget grundlag for kritik.

Jeg finder derfor ikke, at der er grund til at tage initiativer over for politimestrene som nævnt i spørgsmålet.«

Jeg kan henholde mig til det af Rigsadvokaten anførte.